

(Hekayə)

Adım, gördüyün kimi, Xoskendi. V əsrdə yaşamış alban xristian ruhanisinin adından götürülüb. Qədim türkcədə koçken – qartal deməkdir. Mənə bir tamaşa elə. Olsa-olsa, qaş-qaldaq olaram.

Uğunub özündən getdi. Mirəhmədi də gülmək tutdu.

– Nə əcəb ölkəyə qayıtmırsan?

– Qorxuram. Həm pasportum köhnədir, həm də uşaqları qoyub gedə bilmərəm. Müraciət etsəm də, işimə hələ də baxılır.

Xeyli susdu. Stolun üstündəki zəngli saat çıqqıldadıqca ürəyi sıxılırdı. Gözlərini bir nöqtəyə zilləyən İsmayıl yenidən başladı, nə başladı...

– Yoldaşım altıncı uşağı

gözləyir. Bir ucdan doğur. Heç məndə hay yoxdur. Bilirəm ki, uşaqların əksəriyyətinin atası mən deyiləm. Neyləmək olar, mənimki də belə gətiribg

Mirəhməd udqundu. Nə deyəcəyini, necə təsəlli verəcəyini bilmədi. İsmayıl təsəlli də

Uçulmuş ev

gözləmədi. Sözüne davam etdi:

– Heç nə demə. Mən taleyimlə barışmışam. Gecələr əsəbiləşib özümdən çıxıram. Arvad itin sözünü deyir mənə. Yəqin, eşitmiş olarsan.

Mirəhmədin gözlərindən yaş axdıqca silirdi. İsmayılın ağlamağa heyi qalmamışdı. Həyatda hər şeyi görmüşdü.

Bütün hissələri ağac kötüyü kimi qurumuşdu.

Həmin məclisdən sonra Mirəhməd İsmaylla bir süfrəyə oturanda içkini gətirmirdi.

Günlər beləcə aylara qarışub uçub gedirdi. Mirəhməd kişinin gözləri zəif görür, qulağı

zəif eşidirdi. İsmayıl isə uşaqları sabaha sağ çıxartmaq üçün əlləşirdi. Lakin sənədi olmadığından heç yerə işə düzələ bilmirdi. Lap düzəlsəydi belə, uşaqlara kim baxacaqdı?

Bir gün Mirəhmədin küçə qapısı döyüldü. Qapıya çıxan Mirəhməd karıxdı. İsmayılın arvadı, altı uşaq anası ağlaya-ağlaya nəsə deyirdi. Mirəhməd

Nemət Mətin

heç nə anlamadı. Onu sakitləşdirib bir daha soruşdu:

– Nə olub, ay qız?

– İsmayıl yoxa çıxıb.

Mirəhməd qocaldığı üçün onu axtara bilməzdi. Güclə ayaqlarını tərpedirdi. Polis çağırırdı. Bir gün axtarışdan sonra İsmayılın cəsədini dəniz qırağında tapdılar. Qayalar arasında şişmiş cəsədi ləpə döyürdüg

Bir həftə keçməmiş İsmayılın arvadı torpağı satdı. Xeyli pul eləmişdi. Ucuz yerdən hazır ev aldılar. Qalan pulu isə xıxırmıy yeyirdilər. Uşaqlar böyümüşdü. Artıq dördü işləyirdi. Biri bazarda araba dartır, biri göyerti satır, biri konduktor işləyir

di, biri də bağban idi. Atalarının yoxluğunu az da olsa, hiss edirdilər. Qayğısız uşaqılıq illərini həsrətlə xatırlayırdılar.

İsmayılın bağını varlı adam almışdı. Yerində iri bir malikanə tikdirmişdi. Hasarı o qədər hündür idi ki, daha dəniz də görünmürdü...